

KRÁĽOVSTVO
HRIEŠNYCH

Najpredávanejšia autorka podľa New York Times

KERRI MANISCALCO

Kerri Maniscalco

KRÁLOVSTVO
HRIEŠNYCH

Pandora
www.vydavatelstvopandora.uk

2022

Postavy a udalosti v tejto knihe sú vymyslené. Akákoľvek podobnosť so skutočnými osobami je náhodná a nie je zámerom autora.

Copyright © 2020 Kerri Maniscalco

Spoločnosť Hachette Book Group podporuje právo na slobodu prejavu a hodnotu autorských práv. Účelom autorských práv je povzbudiť spisovateľov a umelcov, aby vytvárali tvorivé diela, ktoré obohacujú našu kultúru.

Kopírovanie, nahrávanie a šírenie tejto knihy bez povolenia je krádežou duševného vlastníctva autora. Ak chcete získať povolenie použiť materiál z tejto knihy (na iné ako recenzné účely), kontaktujte permissions@hbgusa.com. Ďakujeme vám za podporu práv autora.

Kráľovstvo Hriešnych

KINGDOM OF THE WICKED

Copyright © 2020 by Kerri Maniscalco

All rights reserved

Translation © 2022 by Mgr. Lenka Martinková

Cover design © 2020 by Liam Donnelly, Shutterstock

Slovak Edition © 2022 by Mgr. Lenka Martinková

VYDAVATELSTVO PANDORA

ISBN 978-80-8247-011-9

Pre moju babičku Victoriu Marie Nucci a moju tetu Caroline Nucci.

*Pre mojich prastarých rodičov, ktorí sa prisťahovali zo Sciacca
na Sicílii do Ameriky, a ktorých reštaurácia sa stala inšpiráciou
pre tento príbeh.*

*Tieto riadky sú možno čírou fantáziou, ale láska k rodine,
ktorou sú nasiaknuté, je skutočná.*

*Flectere si nequeo superos,
Acheronta movebo.*

Ak nedokážem otriasť plánmi nebeských bohov,
pohnem podsvetím.

Vergílius, Aeneis

SLOVNÍK

- Angelus Morti** – Anjel smrti
- Antipasto** – tradičné predjedlo formálneho talianskeho menu
- Arancini** – vyprážené väčšie guľičky varenej ryže v strede plnené mozzarellou alebo mäsom
- Arrabiata** – pikantná omáčka na cestoviny
- Babbaluci** – druh drobných slimákov
- Balsamico** – vínny ocot
- Bruschetta** – opečený chlieb
- Busiate** – druh dlhých cestovín
- Cannoli** – vyprážené trubičky plnené ricottou
- Capisci?** – Rozumieš?
- Caprese** – druh šalátu – kolieska mozzarrelly a paradajok, pokvapkané olivovým olejom a posypané bazalkou
- Cassata** – tradičný koláč zo Sicílie
- Cornicello** – príviesok/amulet v tvare rohu
- Crostini** – druh predjedla z malých kúskov grilovaného alebo toastového chleba a rôznych druhov oblohy
- Cimaruta** – amulet, ktorý má tvar vetvičky ruty voňavej s piatimi stonkami
- Colatoio** – výlevka
- Envy** – Závisť
- Fae** – víla, mýtická bytosť
- Fratello** – brat
- Gelato** – zmrzlina
- Greed** – Lakomstvo
- Grimoár** – magická kniha s popismi čarodejných praktík
- Gluttony** – Obžerstvo
- La Prima Strega** – Prvá čarodejnica
- Le arte oscuri** – temná mágia
- Limoncello** – taliansky likér, tradične vyrábaný z kôry mäsitých citrónov
- Luccicare/Luccichio** – aura, žiara
- Lust** – Smilstvo
- Malvagi** – Hriešni
- Marsala** – druh červeného vína
- Pancetta** – talianska prerastená slanina
- Panelle** – slané cícerové placky
- Pecorino** – tvrdý taliansky syr
- Peperoncini** – feferónky
- Pesto alla Trapanese** – cestoviny s cesnakom, bazalkou, mandľami, syrom, paradajkami, korením a olivovým olejom
- Pride** – Pýcha
- Provolone** – druh vyzretého syra
- Ricotta** – krémový syr, u nás tvaroh
- Sarde a Beccafico** – plnené sardinky
- Scampi** – druh homára
- Scopa** – talianska kartová hra
- Sloth** – Lenivosť
- Sopressata** – talianska suchá saláma
- Stelle Streghe** – Hviezdne čarodejnice
- Strega/Streghe** – čarodejnica/čarodejnice
- Testa di cazzo** – Hajzel
- Trattoria** – vidiecka reštaurácia
- Wrath** – Hnev

PRÓLÓG

Drevená zvonkohra sa pod náporom vetra varovne rozozvučala. Vlny narážali na breh v šialenom šepote čoraz hlasnejšie, pripomínali mága privolávajúceho zlo. Desať rokov v tom istom čase sa zlovestná búrka opakovala a prebiehala stále rovnako. Blesky, sprevádzané ohlušujúcimi hromami, neľútostne bičovali oblohu. Diabol si žiadal krvavú obeť ako odplatu za moc, ktorú mu ukradli.

Nebude to ani prvý, ani posledný raz, čo ho čarodejnice prekliali.

Nonna Maria sedela v hojdacom kresle a sledovala svoje vnúčatá, dvojčatá, ktoré pri ohni odriekavali ochranné zaklínadlá, zvierajúc v malých pästičkách *cornicello*. Presne tak, ako ich to naučila. Pozorne načúvala slovám Vittorie a Emilie, ktoré sústredene šepkali nad amuletmi v tvare rohov.

„Pri zemi, mesiaci a kameni, buď požehnaný krb a domov v tieto dni.“

Pozerala na sklonené tmavé hlávky a snažila sa nemyslieť na to, ako rýchlo rastú. Začal sa ôsmy rok ich života. Pritiahla si štólu bližšie k telu, zaháňajúc tak chlad v malej kuchyni. Závan, prenikajúci cez škáry, prinášal dovnútra vôňu plumérií a pomarančových kvetov zmiešaných s pachom síry. Až sa jej ježili šedivejúce vlasy na zátylku. Jej babička by to považovala za zlé znamenie a celý večer by strávila s ružencom v ruke a v katedrále by sa na kolenách modlila k svätým.

Diabol bol na love. Alebo jeden z jeho zlovestných bratov.

Prenikla ňou kvapka obáv, ľahko a rýchlo, ako nôž zarezávajúci sa v blízkosti srdca.

Malvagi... ubehlo veľa času odvtedy, čo niekto zahliadol nejakého z nich. O Hriešnych už takmer nikto nehovoril, objavovali sa iba

v rozprávkach, ktoré sa hovorili deťom, aby v noci nevyliezali z postelí. Dospelí sa tým starým rozprávkam smiali, všetci už zabudli na sedem vládnucich princov Pekla. Všetci, len Nonna Maria nie. Ich legendy boli vypálené hlboko v jej mysli a strach nevymizol. Mravenčenie na šiji medzi lopatkami v nej vyvolávalo pocit, akoby na ňu z tmavého tieňa uprene hľadeli polnočné oči. Bolo len otázkou času, kedy odtiaľ skutočne vylezú.

Ak už nezačali. Človek si nemohol dovoliť okradnúť diabla a myslieť si, že z toho vyviazne bez náležitého trestu.

Nonna sa opäť zahľadela na dvojčatá. Dnes večer boli nepokojné, ako rozbúrené Tyrhenské more, čo bola predzvesť nepredstaviteľných problémov, ktoré prídu. Vittoriine uponáhlané kúzla spôsobovali chyby v tých, ktoré vyslovovala Emilia v snahe udržať s ňou krok. V ohni zapraskala vetvička, hneď na to ďalšia. Pripomínalo to zvuk, ako keď sa láme kostička pre šťastie.

Varovanie...

Nonna zvierala opierky svojho hojdacieho kresla tak pevne, až jej hánky farbou pripomínali odtieň blanšírovaných mandlí ležiacich na stole.

„*Calmati!* Upokoj sa Vittoria, nie tak rýchlo,“ karhala vnučku. „Ak to neurobiš správne, budeš musieť začať odznova. Chceš ísť opäť zbierať hlinu z hrobov? Sama? V tejto tme?“

Nonna Maria zdesene pozerala na Vittoriu. Nevystrašila ju. Potulovať sa po cintoríne počas besnenia búrky za splnu mesiaca, to bola lákavá myšlienka. Po chvíľke zaváhania však zovrela pery a pokrútila hlavou.

„Budeme opatrnejšie, Nonna.“ Emilia varovne zazrela na sestru.

Potom vzala do ruky fľaštičku so svätenou vodou, ktorú im dali v kláštore a pokropila ňou amulety. Striebro a zlato. Obeta na udržanie rovnováhy medzi svetlom a tmou. Dar za to, čo bolo pred rokmi ukradnuté.

Ako hore, tak aj dole.

Nonna sa s úľavou pozerala, ako dokončujú svoje kúzlo. V plameňoch sa objavili biele iskry, ktoré sa postupne sfarbovali do červena. Ďalší rok, ďalšie víťazstvo. Opäť diabla oklamali. Raz však príde deň,

kedy už kúzla stačiť nebudú. A na to Nonna nebola pripravená myslieť. Nie teraz.

Potešene sa rozhladla po miestnosti. Pohľadom zavadila o sušené plátky pomaranča úhľadne poukladané na parapete. Pozrela na levanduľu sušiacu sa nad kozubom, maličký kamenný stolík pokrytý sušiacimi sa bylinkami, ktoré bude viazať do zväzkov. Verbena, bazalka, oregano, petržlen a bobkové listy. Napĺňali vzduch príjemnou zmesou vôní. Niektoré boli určené na prípravu ich slávnostnej večere, iné na ich kúzla.

Ochranný rituál bol dokončený, mohli si v pokoji vychutnať jedlo. Nonna skontrolovala čas na hodinách na krbe. Čochvíľa príde domov jej dcéra so zaťom a z rodinnej reštaurácie prinesú do domu di Carlovcov bezstarostný smiech a teplo. A všetko bude aj napriek búrke a zlým znameniam opäť v poriadku.

Oheň blkotal, plamene sa ustálili. Emilia si sadla a začala si obhrýzať nechty. *Hrozný zlozvyk*, pomyslela si Nonna, *musím ju ho čím skôr zbaviť*. Keď sa dievča chystalo vyplúť odhryznutý kúsok nechta na zem, okríkla ju.

„Emilia!“ Nonnin hlas sa ozýval v malej miestnosti. Dievča stuhlo, stiahlo ruku a zatváriilo sa ako neviniatko. „Do ohňa! Vieš, že za sebou nesmieš zanechávať nič, čo by mohli použiť tí, čo vykonávajú *le arti oscure*.“

„Prepáč, Nonna,“ zamrmlala Emilia. Zahryzla si do pery, ale jej stará mama tušila, že príde otázka. „Porozprávaš nám znovu o temnej mágii?“

„Alebo o *Malvagi*?“ pridala sa Vittoria. Príbehy o Hriešnych boli také zaujímavé, dokonca aj v noci, keď bolo zakázané čo i len vysloviť ich mená. „Prosím.“

„O temných veciach by sa nemalo hovoriť nahlas. Privoláva to nepríjemnosti.“

„Sú to len príbehy, Nonna,“ povedala Emilia potichu.

Keby to tak bola pravda. Nonna Maria okolo svojho srdca naznačila ochranné kúzlo, ktoré zakončila bozkom na končeky prstov a vydýchla. Dvojčatá si vymenili víťazoslávne úsmevy. Bolo nemožné zatajiť

pred dievčatami legendy. Počúvali ich so zatajeným dychom a myseľ sa im zaplňala snami o siedmich princoch z Pekla. Démonov si až príliš romantizovali a z toho mala Nonna obavy. Najlepšie bude pripomenúť im, prečo by sa mali mať na pozore pred krásnymi bytosťami bez duše.

„Umyte si ruky, pomôžete mi vyvaľkať cesto. Ja budem rozprávať a vy budete robiť *busiate*.“

Ich úsmevy zmiernili zimomriavky, ktoré Nonne pri búrke a varovných znameniach naskočili. Malé cestoviny v tvare vretienok sa u nich podávali s paradajkovým pestom a patrili k obľúbeným jedlám dievčat. A ešte *cassata*, tá by na nich mohla čakať v chladničke hoc aj každý deň. Sladký piškótový koláč z ricotty bol veľkonočnou špecialitou, ale dievčatá ho zbožňovali aj ako narodeninovú tortu.

Napriek všetkým vykonávaným opatreniam si Nonna nebola istá, koľko príjemných chvíľ im v živote ešte ostáva, a tak ich často rozmaznávala. Láska starej mamy bola svojím spôsobom veľmi mocné kúzlo.

Emilia vytiahla z poličky mažiar a tĺčik, vložila doň olivový olej, cesnak, mandle a bazalku, pecorino a cherry paradajky a pustila sa vyrábať pesto alla Trapanese. Vittoria dala z cesta dole vlhkú utierku a začala ho vaľkať tak, ako ju to učila Nonna. Mali osem rokov a už sa vedeli zvrtať v kuchyni. Nebolo to nič výnimočné, pretože prakticky vyrastali v kuchyni, či v dome, či v reštaurácii. Obe zdvihli pohľad od svojej práce, ich oči lemované hustými mihalnicami boli plné očakávania.

„Takže? Budeš nám rozprávať nejaký príbeh?“ spýtala sa Vittoria netrpezlivo.

Nonna si vzdychla.

„Démonických princov je sedem, ale len štyroch z nich by sa di Carlovci mali báť. Wrath, Greed, Envy a Pride sú tí, ktorí po vás budú bažiť. Jeden bude chcieť vašu krv, jeden sa bude chcieť zmocniť vášho srdca, jeden vám bude chcieť ukradnúť dušu a jeden si bude chcieť vziať váš život.“

„Hriešni,“ zašepkala Vittoria, jej tón bol takmer úctivý.

„*Malvagi* sú démonickí princovia, ktorí sa zakrádajú nocou v snahe nájsť duše, ktoré by mohli ukradnúť pre svojho kráľa, diabla. Ich hlad

sa nedá ničím utíšiť, nedajú sa ničím zastaviť. Preč ich zaženie jedine svitanie,“ pokračovala Nonna, pomaly sa hojdajúc vo svojom kresle. Drevo vŕzgalo a prehlušovalo zvuk búrky. Kývla smerom k cestu, aby dvojčatá upozornila na ich časť dohody. Dievčatá sa pustili do tvarovania drobných vretienok. „Sedem princov hriechy tak skazili, že ak prejdú do nášho sveta, sú odsúdení vychádzať von len za tmy, svetlo neznesú. *La Prima Strega* im prisúdila takýto trest dávno predtým, ako sa po zemi začali potulovať ľudia.“

„Kde je teraz *La Prima Strega*?“ spýtala sa Emilia a do hlasu sa jej vkrádal skepticizmus. „Prečo ju ešte nikto nevidel?“

Nonna sa hlboko zamyslela.

„To, že ju nikto nevidel, má svoj dôvod a my ho musíme rešpektovať.“

„Ako vyzerajú tí démonickí princovia?“ spýtala sa Vittoria.

„Sú to polnočné bytosti zrodené z temnoty a mesačného svetla. Vyzerajú ako ľudia, ale ich ebenové oči sú sfarbené do červena a ich pokožka je tvrdá ako kameň. Nech sa deje čokoľvek, nikdy sa nesmieš rozprávať s Hriešnymi. Ak ich uvidíš, ihneď sa skry. Ak upútaš pozornosť démonického princa, nič ho nezastaví, zmocní sa ťa. Preto si vždy chraň svoje srdce. Ak bude cítiť príležitosť, vytrhne ti ho z hrude, hltajúc tvoju teplú krv, zatiaľ čo z nej do noci bude stúpať para.“

Aj napriek hrozbe, ktorú so sebou prinášali tieto bezduché stvorenia patriace diablove, aj napriek možnosti, že ich zabijú pri prvom pohľade, dievčatá boli týmito temnými a tajomnými princami Pekla očarené. Jedno viac ako druhé, tak ako to osud chcel.

„Ale ako zistíme, či sme nejakého stretli?“ spýtala sa Vittoria. „Čo ak neuvidíme ich oči?“

Nonna zaváhala. Ak sa prastaré proroctvo vyplní, obávala sa, že to najhoršie ešte len príde.

„Jednoducho to zistíte.“

Nonna Maria si ctíla rodinné tradície a poctivo dvojčatá postupne učila kúzla, vďaka ktorým sa budú môcť pred ľuďmi, a aj pred polnočnými bytosťami skryť.

Každý rok, v deň ich narodenín, v malej záhradke za ich domom zbierali bylinky a cvičili ochranné kúzla. Nosili amulety posvätené

svätenou vodou, čerstvou hlinou z hrobov a trblietavými lúčmi mesačného svetla a nikdy nehovorili o *Malvagi*, keď bol mesiac v splne. A čo bolo najdôležitejšie, bez svojich amuletov nikdy nikam nechodili.

Emiliin strieborný a Vittoriin zlatý *cornicello* nesmeli byť nikdy v tesnej blízkosti, inak by sa udialo niečo hrozné. O tom bola Nonna skalopevne presvedčená. Ak by niekto donútil slnko a mesiac deliť sa o oblohu, nastal by večný súmrak, a to by umožnilo princom Pekla, aby mohli nadobro uniknúť z ohnivého väzenia. Vraždili by a kradli duše nevinných, až kým by sa ľudský svet neocitol v troskách a nezmenil sa na popol, podobne ako ich ríša nočných môr.

Keď bola večera zjedená a po koláči nebolo ani stopy, mama a otec pobožkali dievčatá na dobrú noc. Ale Emilia a Vittoria sa na zajtrajšok tešili tak veľmi, že nedokázali zaspáť. Zajtra mal nastať deň ich prvej naozajstnej služby v rušnej kuchyni ich rodinnej reštaurácie. Do neskorej noci sa chichotali a šermovali so svojimi amuletmi v tvare rohu, predstierajúc, že bojujú s *Malvagi*.

„Keď vyrastiem, chcem byť zelenou čarodejnicou,“ povedala Emilia neskôr v sestrinom objatí. „Budem pestovať všetky druhy bylín. A budem mať svoju vlastnú *trattoriu*. Môj jedálny lístok bude vytvorený z kúziel a mesačného svetla. Tak ako u Nonny.“

„Tvoj bude ešte lepší,“ vyhlásila Vittoria a pevne sestru zovrela v náručí. „Tak potom ja budem kráľovnou a postarám sa, aby si mala všetko to, čo si budeš priať.“

Jednej noci, zhruba mesiac po ich ôsmych narodeninách, sa napriek všetkým varovaniam rozhodli byť odvážne. Vittoria s odhodlaným výrazom na tvári hodila sestre svoj amulet.

„Tu máš,“ povedala, „vezmi si ho.“

Emilia zaváhala len na chvíľočku. V momente, keď zovrela v dlaní sestrin *cornicello*, oba amulety zažiarili tlmeným mihotavým levandulovo-čiernym svetlom. Emilia, zaskočená týmto javom, pustila *cornicello* z ruky a Vittoria, s očami otvorenými dokorán, si ho rýchlo priviazala späť na miesto, kam patrilo. Trblietavé svetlo náhle zmizlo. Obe dievčatá, či už očarené alebo vystrašené, nepovedali ani slovo. Emilia potriasla rukou, snažiac zbaviť sa nepríjemného pichania v dla-

ni, v ktorej zvierala amulet. Vittoria, s tvárou ukrytou v tieni, ju pozorovala.

Z diaľky k nim doľahlo zavýjanie. Nahovárali si, že to je len vietor, preháňajúci sa stiesnenými ulicami ich štvrte.

Nikdy nikomu neprezradili, čo urobili a nikto, ani len Nonna Maria, sa nikdy nedozvedel o zvláštnom atramentovo-fialovom svetle.

Nespomenuli to dokonca ani medzi sebou.

A tak Emilia nikdy nemala možnosť sestre povedať, že ju ten zvláštny zážitok zmenil. *Cornicello* jej umožňoval vidieť niečo, čo by nazvala *luccichio*. Kedykoľvek sa ho dotkla, uvidela okolo ľudí slabé trblietanie, akúsi auru.

Jedinou výnimkou bola ona sama a jej dvojča.

Ak aj Vittoria tiež disponovala touto novou schopnosťou, nikdy to nepriznala. Bolo to prvé z mnohých tajomstiev, ktoré pred sebou začali dvojčatá ukrývať. A pre jednu z nich malo byť smrteľné.

JEDEN

O desať rokov neskôr

Nonna Maria lietala po kuchyni, akoby vypila aj tú poslednú kvapku espressa v našej reštaurácii. Jej nálada bola priam šialená. Moje dvojča meškalo na večeru, čo stará mama považovala za predzvesť niečoho zlého, keďže Vittoria bola vonku večer pred posvätným dňom. Božechráň, len to nie.

Mesiac bol v splne, a ešte k tomu mal aj hnilobný odtieň, čo podnieťilo Nonnu dookola mrmlať varovania. Otec v takýchto momentoch za sebou radšej zabuchol dvere kuchyne. Našťastie on a strýko Nino boli v jedálni, v rukách mali chladené *Limoncello*, ktoré nalievali našim zákazníkom ako bodku za večerou. Nikto neodišiel zo *Sea & Vine* bez kvapky dezertného likéru - bez nej by pocit spokojnosti a blaženosti po dobrom jedle nebol úplný.

„Posmievať sa mi, koľko len chcete. Démoni sa teraz zakrádajú ulicami a hľadajú duše, ktoré by mohli ukradnúť.“ Nonna krájala strúčiky cesnaku na *scampi* a jej nôž len tak lietal po opotrebovanej doske na krájanie. Trochu nepozornosti a prišla by o prst. „Tvoja sestra je hlúpa, keď je vonku v tomto čase.“ Ustrnula v pohybe, rýchlo zdvihla pohľad k amuletu visiacom na mojom krku, pričom sa jej okolo očí a úst prehĺbili vrásky. „Má Vittoria na krku svoj *cornicello*, Emilia?“ spýtala sa plná obáv.

Neobťažovala som sa s odpoveďou. Nikdy sme si amulety nedávali dole, dokonca ani pri kúpaní. Moja sestra porušovala všetky pravidlá, ale toto nikdy. Najmä po tom, čo sa stalo mesiac po našich ôsmych narodeninách... Na chvíľu som privrela oči a odháňala spomienku. Nonna stále

nevedela, že vidím okolo ľudí *luccichio*, keď sa dotýkam svojho amuletu. Dúfala som, že sa to ani nikdy nedozvie. „*Mamma*, prosím,“ moja mama zdvihla pohľad k stropu, akoby čakala, že bohyňa neba zošle do kuchyne blesk a preruší Nonnino lamentovanie. „Hriešnych nechajme tak. Máme naliehavejšie veci na práci,“ kývla k panvici, „cesnak začína horieť.“

Nonna zamrmlala niečo, ako: „*Tak ako ich duše v Pekle, ak ich nezachránime, Nicoletta*,“ a ja som si zahryzla do pery, aby som sa neusmiala.

„Cítim v kostiach niečo veľmi zlé. Ak sa Vittoria čoskoro neobjaví, pôjdem ju hľadať. *Malvagi* sa jej v mojej prítomnosti neodvážia ukradnúť dušu,“ vyhlásila Nonna, vzala do ruky sekáčik a hlava makrely sa zošuchla na vápencovú podlahu.

Vzdychla som si. Škoda, mohli sme ju použiť na prípravu rybacieho vývaru. Nonna musela byť *naozaj* rozčúlená, pretože práve ona nám prízvukovala, aké dôležité je spracovať v kuchyni každú časť zvierťa.

Kosti sa použili len do vývarov, na kúzla v žiadnom prípade. *Le arti oscure* boli v rodine di Carlovcov prísne zakázané. Zaháňajúc myšlienky na temné umenie som vložila rybiu hlavu do misky, aby som ju neskôr dala pouličným mačkám.

Nonne som naliala trochu chladeného vína, pridala som plátky pomaranča a kôry obalenej v cukre. O chvíľu sa pohár orosil. Bola polovica júla a v Palerme bolo dusno. V kuchyni bola klasická pec, z ktorej sálala horúčava, a tak ani len vánok z otvorených okien nepomohol znížiť teplotu v miestnosti. V tomto ročnom období som vlasy mávala neustále vyčesané dohora.

Sea & Vine, rodinná *trattoria* di Carlovcov, bola jednou z najlepších sicílskych reštaurácií vďaka jedlu, ktoré v nej Nonna pripravovala. Tajomstvo jej kuchyne spočívalo v ingredienciách a kúzlach, doslova. Každý večer sme mali plno a rady čakajúcich na voľný stôl sa tvorili bez ohľadu na to, aké počasie bolo vonku.

„Nonna, nech sa páči,“ kým som jej posúvala pohár, zašepkala som rýchle zaklínadlo, aj keď sme mimo domu kúzla používať nemali. Od-pila si zo svojho sladkého nápoja a aspoň na chvíľu dovolila obavám opustiť jej hlavu. Mama, ukrytá za Nonniným chrbtom, mi perami naznačila ďakujem. Usmiala som sa.

Netušila som, prečo je dnes večer Nonna taká rozrušená. Je pravda, že po dovŕšení našich osemnástych narodenín začala Vittoria vynechávať večerné bohoslužby a vykrádala sa von pri západe slnka. Jej bronzové líca sa vtedy pokryli červeňou a tmavé oči jej žiarili. Niečo sa na nej zmenilo. A mala som silné podozrenie, že to súvisí s istým mladým predavačom na trhu.

Domenico Nucci mladší.

Ukradomky som nahliadla do jej denníka, kde to meno zdobilo okraje strán. Premkol ma však pocit viny, a tak som ho zastrčila späť pod dosku, kde ho schovávala. Našťastie si nevšimla, že som sa jej hrala vo veciach. Ešte stále sme sa delili o spoločnú izbu v našom malom, preplnenom dome.

„Vittoria je v poriadku, Nonna,“ snažila som sa ju ubezpečiť, podávajúc jej čerstvú petržlenovú vňať, aby mohla ozdobiť krevety. „Hovorila som ti predsa, že flirtuje s chlapcom od Nucciovcov, ktorý predáva *arancini* neďaleko hradu. Určite má v tomto predfestivalovom období množstvo práce. Každý si predsa musí dať pravé ryžové guľky, pretože nasajú do seba všetko to sviatočné víno, čo vypili,“ žmurkla som, ale strach v tvári mojej starej mamy ostával naďalej. Položila som zvyšok petržlenu na stôl a objala som ju. „Žiadny démon jej nekradne dušu, ani nepožiera jej srdce. Sľubujem. Čoskoro príde.“

„Dúfam, že jedného dňa budeš brať znamenia bohyně vážne, *bambina*.“

Možno jedného dňa... Celý život počúvam príbehy o červenookých démonických princoch a ešte som žiadneho nestretla. Nemyslela som si, že by sa to zrazu zmenilo. Kamkoľvek sa *Malvagi* ukryli, bolo to zrejme natrvalo. Bála som sa ich asi tak, ako návratu dinosaurov, ktorí mali ovládnuť Palermo. Nechala som Nonnu pripravovať *scampi*, a keď sa pomedzi zvuky kuchynských nástrojov začala miešať melódia mojej obľúbenej symfónie, usmiala som sa. Teraz sme sa mohli plne sústrediť a mať radosť z tvorenia. Varenie v kuchyni bolo v podstate kombináciou hudby a kúziel.

Vdychovala som aromatickú vôňu cesnaku a masla, počúvala, ako praskajú škrupiny, ako syčí *pancetta* pri dotyku s rozpálenou panvicou, ako cinká metlička pri šľahaní v kovovej miske, ako rytmicky

klopká sekáčik pri krájaní na drevenej doske. Zbožňovala som tieto spoločné rodinné chvíle uprostred práce v reštaurácii a naozaj som si nevedela predstaviť lepší spôsob, ako stráviť večer.

Sea & Vine bola moja budúcnosť. Bude plná lásky a svetla. Najmä, ak sa mi podarí dať dokopy dosť prostriedkov na kúpu vedľajšej budovy, čím rozšírim náš rodinný podnik. Rada som experimentovala s novými chuťami z každého kúta Talianska a jedného dňa som chcela vytvoriť vlastné menu.

Moja mama si pohmkávala a vytvárala z marcipánu ovocie.

„Domenico je milý chlapec. Hodil by sa k Vittorii. Jeho matka je vždy príjemná.“

Nonna energicky zamávala vo vzduchu pomúčenou rukou, akoby predstava zasnúbenia s Nuccim páchla horšie ako ulice neďalekého rybieho trhu.

„Pcha! Je ešte príliš mladá na vydaj. A on nie je Sicíľčan.“

Mama a ja sme pokrútili hlavou. Jeho toskánske korene mali s Nonniným nesúhlasom len pramálo spoločné. Keby to záviselo od nej, žili by sme pekne spolu v našom dome po predkoch v malej štvrti Palerma, až kým by sa naše kosti nepremenili na prach. Nonna neverila, že by nás mohol chrániť aj niekto iný ako ona. Najmä, ak išlo o obyčajného ľudského chlapca. Domenico nemal čarodejnicky pôvod ako môj otec, a preto si Nonna nemyslela, že by sme mu niekedy mohli zveriť naše rodinné tajomstvo.

„Domenico sa narodil tu. Jeho matka pochádza odtiaľto. Som si celkom istá, že ho môžeme považovať za Sicíľčana,“ vyhlásila som. „Nebud' taká mrzutá. Takej milej Nonne to vôbec nepristane.“

Moje slová úplne ignorovala a tvrdohlavo šomrala ďalej, zdvihnúc vyrezávanú lyžicu namierenú mojím smerom.

„Na breh boli vyplavené sardinky. Čajky sa ich ani len nedotkli. Vieš, čo to znamená? Znamená to, že nie sú *hlúpe*. More rozbúrila diabol a ony nechcú jeho dary.“

„*Mamma*,“ zastonala moja mama a odložila mandľovú pastu. „Včera v noci narazila do skál loď s petrolejom. To petrolej zabil ryby, nie diabol.“

Nonna vrhla na mamu pohľad, ktorý zrážal ľudí na kolená.

„Vieš tak isto ako ja, že je to znamenie. Prišli *Malvagi*, Nicoletta. Prišli si preňho. Počula si predsa o telách. Aj načasovanie sa zhoduje s tým, čo bolo predpovedané. Stále chceš tvrdiť, že je to náhoda?“

„Telá?“ Hlas mi vyskočil o celú oktávu. „O čom to hovoríš, Nonna?“

Nonna zavrela ústa. Moja mama pozrela jej smerom, zabudnúc na marcipán, ktorý spracovávala. Pohľad, ktorý si vymenili, bol taký hlboký a zmysluplný, až mi po chrbte prebehol mráz.

„Aké telá?“ naliehala som. „Čo bolo predpovedané?“

V predfestivalovom období bolo všade rušno, ľudia klebetili a človek začul kadečo, keď prechádzal trhoviskom, ale o žiadnych telách nikde nepadlo ani len slovíčko.

Mama vrhla na starkú pohľad, ktorý hovoril: *Začala si s tým, tak to aj dokonči*, a vrátila sa k formovaniu marcipánu. Nonna sa usadila na stoličku pri okne a pevne zovrela pohár s vínom. Privrela oči, vychutnávajúc si podvečerný vánok. Vyzerala vyčerpane. Nech už sa dialo čokoľvek, bolo to zlé.

„Nonna? Čo sa stalo?“

„Minulý týždeň boli zavraždené dve dievčatá. Jedna v Sciacca. A jedna tu v Palerme.“

Sciacca bolo prístavné mesto na pobreží Stredozemného mora a nachádzalo sa na juh od nás. Bol to malý klenot na ostrove, hotová pastva pre oči. Nedokázala som si predstaviť, že by sa tam odohrala vražda, aj keď smrť nerobila rozdiely medzi rajom a peklom.

„To je hrozné.“ Odložila som nôž, srdce mi búšilo. Pozrela som sa na svoju starú mamu. „Boli to... ľudia?“

Nonnin smutný pohľad hovoril za všetko. *Streghe*. Ťažko som prehltnula. Niet divu, že rozprávala o návrate Hriešnych. Predstavovala som si, ako jedna z nás leží pohodená na ulici, ako naše duše mučia démoni v Pekle a ako naša krv steká pomedzi trhliny kameňa a dopĺňa mágiu zeme. Zachvela som sa aj napriek horúčave naokolo. Nevedela som, čo si mám o tých vraždách myslieť.

Nonna ma za môj skepticizmus často karhala, ale ja som ešte stále nebola presvedčená o tom, že za tieto hrôzy môžu *Malvagi*. Staré legendy tvrdili, že Hriešnych posielali uzatvárať obchody a získať

duše, nie na to, aby zabíjali. A nikto ich už najmenej sto rokov nevidel potulovať sa po našom svete.

Ludia sa však navzájom vraždili odnepamäti a útočili aj na nás, ak mali podozrenie, čo sme zač. Minulý týždeň sa k nám dostala správa o novej skupine, ktorá lovila *streghe*, ale nevideli sme žiadne dôkazy. Až doteraz... Ak aj niekto zabíjal čarodejnice, bola som viac naklonená veriť tomu, že za to môžu fanatici z ľudských radov. Budeme musieť byť veľmi opatrné, aby nás nikto neodhalil. Už žiadne jednoduché kúzla, pri ktorých by nás mohli zazrieť. Ja som síce mala sklony k prehnanej opatrnosti, ale moja sestra nie. Ona svoju mágiu skrývala asi tak, že to vôbec neskrývala.

Možno Nonna nepreháňala, keď mala také obavy.

„Čo si chcela povedať tým, že prídu *Malvagi*?“ spýtala som sa. „Alebo tým, že to bolo predpovedané?“

Nonna sa pri mojich otázkach netvárila veľmi nadšene, videla však odhodlanie v mojich očiach a vedela, že sa budem pýtať ďalej. Vzdychla si.

„Existujú príbehy, ktoré tvrdia, že Hriešni sa každých pár týždňov vracajú na Sicíliu a hľadajú to, čo bolo ukradnuté diabľovi.“

To bola nová legenda.

„A čo to je?“

Moja mama sa zarazila, potom opäť začala tvarovať marcipán. Nonna si pomaly odpíjala z vína a uprene sa doňho dívala, akoby mohla z dužiny plávajúcej na hladine vyčítať budúcnosť.

„Krvný dlh.“

Nadvihla som obočie. Znelo to zlovestne. Už som mala na jazyku ďalšiu otázku, keď vtom niekto zaklopal na bočné dvere, ktorými sme do podniku nosili zásoby. Otec požiadal strýka Nina, aby zabavil hostí pri večeri v malej jedálni. Z chodby sa už ozýval zvuk krokov a dvere do kuchyne sa so zavázaním otvorili.

„*Buonasera, signore di Carlo. Je tu Emilia?*“

Spoznala som ten hlboký hlas. Antonio Vincenzo Bernardo, čerstvo vymenovaný člen svätého bratstva. Existoval iba jeden dôvod, kvôli ktorému by ma navštívil. Neďaleký kláštor sa vo veľkej miere spoliehal na dary a milodary, a tak som im raz alebo dvakrát do mesiaca pripravila v mene našej rodinnej reštaurácie večeru.

Utrela som si ruky do utierky, odložila zásteru a uhladila si sukňu. Na živôtiku som zbadala stopy po múke a zaškrípala som zubami. Vyzerala som ako popoluška, pravdepodobne som aj smrdela po cesnaku. Naprázdno som prehltila. Čo sa romantiky týka, som beznádejný prípad.

Nonna pokrútila hlavou.

„Emilia... prosím.“

„Nonna, v uliciach je naozaj rušno. Je tam množstvo ľudí, ktorí sa zabávajú pred vypuknutím festivalu. Sľubujem, že sa budem držať hlavnej cesty, prídem ešte pred večerou a privediem aj Vittoriu. Obe budeme pri tebe skôr, ako sa nazdáš.“

„Nie.“ Nonna sa zdvihla zo stoličky a hnala ma späť k stolu - k mojej opustenej doske na krájanie - ako neposlušnú sliepku. „Nesmieš odtiaľto odísť, Emilia. Nie dnes večer.“ Zovrela svoj vlastný *cornicello* a na tvári mala prosebný výraz. „Nechaj, nech to jedlo odnesie niekto iný. Ak pôjdeš ty, pridáš sa k mŕtvym.“

„Mamma!“ pokarhala ju moja mama. „Čo to hovoríš!“

„Neboj sa, Nonna,“ povedala som. „Nemám v pláne umrieť ešte veľmi, veľmi dlho.“

Pobozkala som starú mamu, uchmatla som mame z taniera napoly dokončený kúsok marcipánu, a zatiaľ čo som žula, naplnila som košík paradajkami, čerstvou bazalkou, domácou mozzarellou, cesnakom, olivovým olejom a malou fľaštičkou hustého balsamica, ktoré strýko Nino priniesol z nedávnej návštevy Modeny. Nebolo to tradičné, ale skúšala som nové veci a milovala som chuť octu, ktorým sa jedlo zľahka pokvapkalo. Pridala som nádobku so soľou, bochník chrumkavého chleba, ktorý sme upiekli a vytratila som sa z kuchyne skôr, než ma vtiahli do ďalšej hádky.

Srdečne som sa usmiala na *Fratella* Antonia a dúfala som, že nepočul Nonnine reči o tom, aký odsúdeniahodný je celý kláštor a on s ním. Bol mladý a na to, že bol členom bratstva, vyzeral naozaj dobre. A bol len o tri roky starší ako ja a Vittoria. Jeho oči mali farbu roztopenej čokolády a v tvári mal vždy náznak toho najsladšieho úsmevu. Vyrástol hneď vedľa nás a ja som snívala o tom, že sa zaňho jedného dňa

vydám. Škoda, že sa upísal charite. Bola som presvedčená, že polovica Talianskeho kráľovstva by sa s ním rada bozkávala, vrátane mňa.

„*Buonasera, Fratello Antonio.*“ Zdvihla som svoj košík s potravinami. Bolo zvláštne oslovovať ho *brat*, keď sa mi hlavou preháňali celkom nesesterské predstavy. „Skúšala som nejaké nové spojenia chutí a na dnešný večer som pre bratstvo prichystala kombináciu *caprese* a *bruschetty*. Ako to znie?“

Už len kvôli nemu som dúfala, že dobre. Bolo to rýchle a jednoduché, a hoci chlieb chutí lepšie, keď je potretý olivovým olejom a zľahka ugrilovaný, nebolo treba piecť ho ešte na ohni.

„Znie to božsky, Emilia. A prosím, volaj ma Antonio. Nie je potrebné, aby starí priatelia dodržiavali tieto ceremónie,“ placho sa usmial. „Tvoje vlasy dnes vyzerajú obzvlášť pekne.“

„*Grazie,*“ rukou som sa mimovoľne dotkla kvetu v mojich vlasoch. Keď sme boli s Vittoriou mladšie, vpletala som si do vlasov kvety pomarančovníka a plumérie, aby nás ľudia vedeli rozlíšiť a tento zvyk mi ostal dodnes. Pripomenula som si, že to nebol pokus o flirt, pretože Antonio bol teraz spojený s Pánom Všemohúcim. Aj keď by som si želala opak.

Nonna pri práci naschvál udierala hrncom o zem. Ten plechový zvuk mi trhal uši a bolo naozaj ťažké si predstaviť s čím ešte Nonna príde, aby demonštrovala svoju nespokojnosť s mojím odchodom.

„Väčšina bratstva sa do kláštora vráti až neskôr,“ povedal Antonio, „ale ja ti môžem pomôcť, ak chceš.“

Nonnina hystéria naberala na obrátkach. Antonio bol natoľko zdvořilý, aby predstieral, že nepočul jej naliehavé varovania pred démonmi, ktorí zabíjajú mladé ženy na Sicílii a kradnú im duše. Venovala som mu svoj najžiarivejší úsmev, dúfajúc, že nevyzerá ako grimasa.

„To by sa mi veľmi páčilo.“

Keď k nám doľahol Nonnin výkrik, pozrel sa za mňa. Na čele sa mu vytvorila drobná vráska. Zvyčajne bola Nonna v blízkosti zákazníkov opatrná. Výkriky o temných umeniach a ochranných kúzlach, ktoré by mohli zákazníci počuť, by našu renomovanú rodinnú reštauráciu nadobro zničili.

Malvagi a čarodejnice, neexistovalo nič, čoho by sa ľudia báli viac.